

quodam indigent cogitationi animi abducatur vero atq; ab inerti-
tione reflectat. Referre sunt Hieronymi Epistolę solitudinis laudibus
Bernhardus, inter amicos solitus fuit dicere intellectui sacras scriptu-
rarum, se in sylvis & agris meditando & orando accepisse: nec vltos
alios habuisse preceptores præter quereus & sagos. Cyprianus in
Epistola ad Donatū de Conuersione sua solitudinis eodem modo perpul-
chre cōmēdat. Cornel. Taciti verba coronidis loco subiungā: quæ in
eius libro de genere eloquiū non corruptę leguntur. Nemo ait &
luci & secreti ipsum quod. Aper increpabat, tantum mihi offerit vo-
luptatem, vt inter præcipuos carminū fructus numerem: q; nec stre-
pitu nec sedit ante hostiū litigatore, nec inter sordes & rogi lachry-
mas componatur, sed secedit animas in loca pura atq; innocentias
fructusq; salubris sacris theę eloquiis primordia, hæc penerat aliæ hoc
primum habuit cultusq; eodem a mortalibus, Scis illa casta & in cul-
lis cōtacta viscę pectora influxit. &c. Nō ignoro frater in huiusmodi
rerum tractatione non semper cōminire posse inter arbitros: cū suum
cuiq; caput sit & sua sententia, Idcirco aliter ac ego cōmī, sententiabz
illud Persiū adducam. Mille hominū species & regi dilector vltus/
Velle suum cuiq; est nec vero vici vno: mihi certe solitudo suis horis
pēta, adeo probatur in studiis: vt nihil magis.

DE GENERIBVS FABVLARVM ET ORIGINE

atq; inibi quantum fabule prosint.

TITVLVS. XVI.

Abolarum vltus, cū frequē variis & perindebris exīstet,
nec vltis alijs doctrinarum professoribus ea libertate qua
Poete luxuriare solent concessus, hoc loco mihi tractandus
est: frater, vt & in ea parte, a qua Poetas prima laus pro-
ficiatur, & in qua potissima ignaris. Vtrumq; hostibus amuloribus
laecendi ansa pōita est: nihil te, quod ad grātis tuę institutionem per-
tinere visum fuerit lateat. Initium aut ex Macrobiū sententia faciemus
qui insignis sane scriptor & de clarissimaz rerum veritate non parū
meritus, libro somnū primo, cum Fabulam a falsi pōtione ductā
dixisset forte q; per eam res aliter narratur: q; vel gesta est, vel geri
potuit, vel naturę veritas admittere videbat. Omnem eam bipartit,
vt videlicet, aut voluptatis auribus conciliandę gratia, aut adhorta-
tionis in bonū frugis reperta sit, prioris generis Comœdiam facit &
cōsimilis argumenti fabulas quarum in numero amatorię sunt, ab
Apulcio quoq; frequēter tractata. Hoc totum fabulę genus sa-
trario suo: inquit: in nutricum cunas sapiētię tractatus eliminat.

Genus autem harum fabularum quæ legentis intellectum ad quandam
virtutis speciem hortantur, secundaria discretionis duplex facit. In quæ
huiusmodi enim argumentum ex ficto locatur, & per mendacia ipse rela-
tionis ordo continetur: ut illæ sunt Eliopi fabule elegantia fictionis il-
lustres. At in alijs argumentum quidem fundatur veri soliditate, sed
hec ipsa veritas per composita quedam & ficta profertur, hanc non
iam fabulam sed fabulosam potius narrationi vult vocari: ut Hesio-
di & Orphæi caeremoniarum sacra: quæ de deorum progenie/assu ve nare-
rantur. Huius distinctionis partem alteram, quæ scilicet de falso concep-
ta per falsum narratur, a philosophiæ libris alienam esse existimata.
Alteram partem rursus subdividit. In quibusdã enim id genus/veritas
argumento subest, sola quæ sit narratio fabulosa, quæ quidam aut per tur-
pia & indigna nimirum ac monstro similis exponitur: ut in Sa-
turni fabula pudenda Cælio patri referenda: quod genus totum
inquit: philosophi nescire malunt. Aut sacrarum rerum notio sub pio-
figmentorum velamine/ honestis & recta rebus, & vestita nominibus
enunciantur: hoc ipsum solum figmenti genus est, quod cantio de divinis
rebus philosophantis admittit. Pulchre admodum & scite Macrobius
in hoc presertim proposuim ut ostenderet quæ fabulandi ratio cum
Poetis, etiam philosophis communis esset: ne aut temere Plato & audi-
eius Cicero in Republicæ præceptis fidem rerum sibi ex fabulis ven-
dicare viderentur. Nos tamen toti tibi earum rationem proponentes, ita
discerni in fabularum iudicio debere existimamus. Ut Fabulæ omnes
quæ sincera descriptione/ nec lascivæ mollicie, aut rerum indignarum
lectione levitate conspurcata, qualicumque lusu a Poetis traditur/ non
iucunde solum & gratæ auribus verum etiam frugifera estimetur, siue
argumenti sint falsi & sibi reductis, siue verisimilis. Nam si quæ sunt
quibus inesse solius oblectationis linimenta videntur hæc certe & velles
erunt, ex eo quod iucundæ sunt, sepe enim per quæ frugifera ea est animi ex-
ultatio atque hilaritas, quæ ex rerum cum lepore scripturarum iucun-
ditate peroritur. Omnes autem fabulæ/ quæ animi levitate & libidine
in obscenos lusus nimis patitur per eum nonnullis abusu/ quæ supra
culpamimus, in carmine turrescunt, nec velles nec iucundæ putentur,
inveniri præsertim citati, cuius est/ ea statim honestatis & morum initia
sequi/ quibus ut iactis fundamentis/ magnæ virtutum magnitudo
tuo superimponi queat. Quod circa malum mihi delirare videntur/
qui latinitatis in his, elegantique fructum exquiri posse, qui pro fit pue-
ris arbitrantur: cum hæc aliunde honestissimis & locupletissimis ar-
gumentis suffarcinata præfulgeat: nec eget quidem corrupti tellis pa-
trocinio, quæ tot maximis & candidissimis tutoribus vindicæ alens
innatur & defenditur. Rudiculum est gemme lucantis nitorem male

in aere quopiam rudi, q̄ in auro spectare: cum illic sola sp̄s deat hīc enī
luce materię iunetur. Propterea: mi frater Melchior, nec de Priapo lo
cos lufusq; leges: nec Palīphaes mīstrosū amorē, & alia huiusmodi
vt sunt nimis quandoq; spurca, obtrantis apud Apuleiū Afri fura
deinraberit: iob cū maxime causamq; ingenuis adulterantibus hīc
fugiamus ex his quę dico intelligis/ q; q; bonis tener animus imbuen
dus est, ne coaleſcētibus in iuuentute quę sunt leuis: prouectus ad ma
tūritatē imperus coerceri, frenariq; nequeat. FRVCTVS AVTEM
fabularum deceptū non idem, nec vnus gradus existit, vt enim non
aque aut exquilitē aut prestantes sunt fabulę, ita nec profunt equę.
Nam in hīs quę argumento ficto non verisimili consistūt, vt Eliop Apo
logis sensus sunt, ad morē & omnino vię nostrę institutiōem mīre cō
ferentes: huius generis fabella est de Castita, pullos transferente, qua
significatur ne quid amicos expectemus quod per nos ipsos facere
possimus: perq; sc̄ptū a Gellio libro suarū noctūm ficto relata.
In verisimilibus autē & ex medijs mortalū studijs depromis argu
mentis, quibus Comedię Tragedięq; consistant: ex his quę supra dixi
mus parum fructum esse intelligi potest. Nam autore Donato quid se
quendi quid fugiendū sit addiscimus. His accedunt quę rem veram
narratione ficta cōtinent, vt ex morte suscitati hominis apud Plato
in lib. R. P. de rebus ad sollicitudinem pertinentibus fabula, & ea quę
de virtutum premijs deq; bonorū celesti vita a Cicerone per Somni
anem Scipionem, explicata sunt. Viriūq; generis fabula Lucianus
clarissimus philosophus adeo frequēter vtitur: vt dubiet an Apologo
rum vīas a philosophorum libris alienus sit, vt Macrobius putat.
ID CERTVM EST alius esse generis, & ad verū fabularū originem
propius accedere, quę verborū & elegantie inuolucro, res continēt &
sensus habent ad hīstoriā, physicā ut, aut Diuinā rerum intellec
tum pertinentes cuiusmodi sunt fere omnes quibus vīa est Varū ver
tutas. Vt fabula Phaetonis hīstorica est: i eo enim tempore quo ipse
in Aethiopia rex fuit, sole inuērum exessuante/ magna terris incem
moda accessere. Autoribus Oroſio & Eusebio: Fabula item Herculis
vt superatq; Hydrē. Gerionis dentē Caci oppressi: & alię huiusmodi
hīstorię sunt. Phisicę autem claudi Vulcani fabula in Lemnon de
iectū/ Iouis fabri, & Martis in Venereū amor. Tota de Cupidine &
Venere tractatio. Horatij ad celi fores excubitiū descriptio vt apud
Homerum libro Iliados quinto. Mentio de Chao. Nympharū omniū
explicatio phisica est. Diuinę vero rerum fabulę Orpheo & Hesio
do peculiāres fuerūt, deinde autē & antiquis reliquis quos theologos
fuisse cōstat vt in sequētib; aperiemus. Accidit autē perſepe vt sensus
allegorici cōmodinā/ fabularū nō nullis figuris ita accedat, vt cū de

in balia intelligendum Poetę disposuisse videantur, quod si quidē
contingit/ opera impendēda est, ut hic sensus quę pre se verba ferūt/
priorē locum habeat/ secundo vērō loco Allegoria itaneam quę p-
ter vilitatē, si magis grātis est, cum ex verbis ad id alludēdū
emanare videtur: ne extortā potius aut interpretantis libidine indu-
tam temere quis existimet/ quę res multum fidei & auctoritatis huic
sensui admittit. Ut obiter istos infantiā taxem: qui nescio quo cōmo-
ditatis studio, omnes Quidā fabulas/ (ut ipsi dicunt) moraliant/ sen-
susq; adducunt mirum alios, quos nec verba admittunt, nec ratio
fabulę patitur/ qui sibi maiorem malo samam parent, si seorsum/
quid agendū quidue fugiendū foret perscriberent ad inuitam sentē-
tiam fabulis non coacti/ ne sibi nimium placere, potius q̃ prodere
alijs viderentur. Videat isti Fulgentiū videant ciceronioribus Ro-
crationem, & cognoscant non esse in liberos scribunt egrediens, idoneas
fabulas. Idem Macrobius ostendit. Idem Lactantius Platonius Alle-
gorię Marcianis summa eruditione & grātia, in dialogis Camale-
dulensium disputationū depromptis Allegorię pertinētē admittit/
exempli grātia, Euridicę fabulā Acoliti venies imperiū Sybillę ad
inferos cum Aeneā descendit. Autens rarus, apud Virg. idq; genus
apud alios quoq; innumera in quibus omnibus interpretationis tem-
eritas admodum est odiosa/ Ac nescio an solis philosophis/ aut his qui
omniū doctrinarum peritiā habent concessa sit/ melius his certe aut
evidentius potest nemo. Quis enī aut pulchrius vnq; aut doctius rem
de Parcis veram quę Poetę fabulis addo exornare est/ explicare po-
tūisset q̃ eam datus Plato in lib. de R. P. de cōmo explicuit & in quo
quidem alioqui permulta rerum Poeticarum obscuritates modeste
passim eius opera perfrastantibus obuiū sunt. Ioannes Picus Miran-
dula dominos mysticā fabulę & veram interpretationem, si mors
immanis tanti ingenij conatus non interceptisset scripturus erat, in
qua vna re quantū studiosis literarū calamitatis accesserit indicare
possunt quibus rei insuper difficultas cognoscitur: potūisset ille q̃-
dam omniū optime cum nullum doctrinę esset genus quod ipse nō
intellexerit solum, sed & exornauerit: quod paucissimos esse enī isti
qui sunt multi asserunt. Nunc ad cōsilia redeo. SCIO, quosdā Poe-
tarum studia culpāre solere, quod rerum illustrium cogniciones q̃ si
inuidia corcepti planis verbis & aperta sententiā expositione tra-
dere possent, noluerint sed ambagibus ea quę reliquos scire nollent/
de industria occultarint, id quod ipsi minus crederent si de fabularū
origine paulo alius erudirentur: quas cōstat veritatem verborū &
figurarū/ amano inuolacro/ non Vatem delidia aut animi leuitate
luxuriare cupientis sed honore potius & rerum reuerentia atq; esti-

manente infirmasce, ne id quod sapientia natura, aut diuina, aut alio quibet
fobabile, longisq; laboribus ex naturę maiestate per humani animi ser-
dulitatem exquifitum eflet: in rudes animos fine fimplicitatis precepto
demiffum, profano potius errore coinquinaretur q̃ prodelfet qd-
piam: pauci enim funt mortalium quibus fcientia a fenfib; veritas
grata efle queat: cū fere omnes fenfib; imitatur vtpote his, quos
aditorio mada noſtri intellectus ratio vel a vice primordio imbutis.
Hinc in illo fabulis non ſolum gratiam ſed & honorē accediffe potū-
dum eſt: quod res cognitu & percipen admodū difficiles ea ratione
plebeis animis proponunt, vt hi quaſi per picturā quandam id reti-
neant, quod alioqui diſcere non poterant: quod idem & in rebus re-
ligioſis noſtri picturę partes habet, in quibus artiſtes mire luxuria-
re, & per colorū varietatē multa aliter q̃ ipſa habeat veritas afpectū
proponere ſolent, vt veſtitos in coelis decore barbati in diuinis patrū
inauratis veſtibus apoſtolos indutos: qui ab auri nitore longiſſime
abſtinerent. Virgines item & matronas, pluſq; dici poſſet mollior ornata-
tis: & huiusmodi compluria quę tū cæcis vendunt, vt vulgi oculos,
quibus rerum terreſtrium climatio gratiā facit, in rei veritatē & cui-
dentiam deducant: amorencq; iuſtiſſime diuinis debitum promouet:
& ex reliquijs, auro, argento, gemisq; & odoribus, exornatas ſanc-
titate ſuam mentem in fidei & virtutis promolationē corripit. Quod ſi
pictorum & ſculptorū incredibiles & ad vſq; culpā luxurians libertas
noſtris templis admittitur, habentq; immunitatem quacuncq; licentia
quis pinxerit, dumodo imago bona ſalutē parte rei reſpondeat: quā-
to magis: Dñi benè in recte iudicantium animis honeſtus & frugifer
bonarum fabularum vſus, locum libertatisq; obtinere debet: & quarū
finis erat, rebus ſacris ne omnino nudę ſpargerentur honorem ſacre
exornatis ſenſuum velamentis, ſimplicibus aut animis inſenſibilia q̃
ea quę ſunt ſenſus preſentia pacſicere aut ſi diuinitas vel difficultas
poſſibiliaſet omnino occultare: cuius cauſa iam a me referetur. Nonne
hoc frater in doctrina ſua ſecit Saluator noſter: an nō omnia allego-
riſis parabolis & exemplis a cōmunibus mortalium negocijs deprom-
ptis plena ſunt? Cernamus diuiniſſimę ſcientię traditionem Ioannis
in libro qui Apocalypſis hoc eſt reuelatio dñitur: quid eſt quod ex
eodem ipſo deriuatū imaginibus certis acceptū & expreſſum non ſit.
Legamus multorum prophetarū oracula, an quiſq; eſt qui nō figuris
& imaginibus doceat? Deniq; totum vetus teſtamentū, typis & aliud
ſere ſignificantibus imaginibus reſertum eſt: allegoriſis aut & tranſ-
lationibus omnia in eodem plena. ID. TANDEM, introſpiciant ſi-
uoli cauillatores & agnoſcant an decemſimę fictionem & fabulę
origini detractū ſit: qui licet p̃ ſent abſolum in obſcena, friuolaq;

non nulla collapsa videatur in multis, non tñ est q̄ propterea fabula
 rum rationem quis vt dumbem & diabolicam (vt alioq̄ verbis vtar)
 eliminat. Improbandi sunt qui bonis male videntur, Boni quod vnum
 sui semper optimū vellent, in crudisq̄ animis perpetuo laudis p̄conij
 particeps esse debet. Postremo non frustra Porty (autore Macrobio)
 nec vt obliuiscit tantū se ad fabulosa eductum. Sed q̄a sciunt intrinsecū
 esse naturę adp̄tū nullq̄ expositionē sui, q̄ sicut vulgaribus homi-
 num sensibus, intellectū sui vario reę tegmine operis, itaq̄ subtraxit
 ita a prudentibus arcana sua voluit fabulose tractari/ sic ipsa myste-
 ria figurarum curiculis operuntur ne vel hęc adp̄tū modam rerum
 talium se natura p̄beant: sed summisq̄ tñ viris sapientia inter-
 prete/ veri arcani conficij, edomij sint reliqui, ad venerationē figuris
 descendētibz a vilitate secretū. Plato certe de diuinis rebus aut a scri-
 bendo superseuit aut si quid scribendū intulit per enigmata scripsit.
 Pythagorę morum imitatus qui magna sine dubio ratione motus, in
 secretarę rerum traditione adeo diligeis fuit, vt suos etiam per quie-
 quitale silentium probaret an tacere possent nec nisi tñ laboriosi tē-
 poris difficultate cognitos aduenerit. Idem comentaria quēdā pauca
 quibus res quāsdā secretiores diuinioresq̄ literis mandauit. Dama-
 siscy ea lege concedidit mortuus, vt nō nisi sęq̄ discipulis seueritate
 probatis patefaceret. Scripsit hęc Basilion libro resurrectionis primo
 contra Platonis calumniatores: quem pius noscitur iure alij nostrum
 dixero, etius lectione adeo obliuiscit) consecutus. Veterum sapien-
 tum edebre institutum fuisse ait, vt res diuinas aut plane non scri-
 berent, aut scriberent dissimulantes. Eamq̄ ob rem Plato ita inuo-
 lucris enigmatū, fabularum velamine/mathematicis imaginibus, &
 subobscuris recedentū sensuū iudicijs sua dogmata occultauit, vt &
 ipse dixit in epistolis nemini ex his qui scripserit suam sententiā de
 diuinis aperte intelligere. Leges eius ad Dionysium Epistolū & intel-
 liges quāti rerum diuinarę mysteria fecerit: in ea etenim circa medi-
 um Ad Dionysium de diuinis quęstionē, hæc verba sunt, Marfilio in-
 terprete. Dicendum est igitur tibi nūc per enigmata quēdā, vt si quid
 huc tabellę vel muni vel terra contingat/ qui eam legerit intelligere
 nō valeat. Proinde vt ad nostrā iterum perueniamus / cōstat Moysen
 eius legis quam sibi dominus tribuit sensum litteralem solum ex dei
 p̄cepto populo cōmunicasse, Spirituali autē ex dei p̄cepto nō scri-
 psisse, sed sapientibus solum qui erant, hec cōmunicasse quibus illi
 p̄ceptū fuit ne ea scriberent, sed faceret scribis suis vna voce tradi-
 rent: & illi alij, sic eodem ordine, ex quo sciencia Cabala, recep-
 tionis dicta est, quę de ore in os non litterarum monumentis sed vocis
 eruditissimę doctrina mitebatur. Solus Esdras (vt ipse de se testatur)

Sicut
 Plato.

fabula

gentis Iudaicae captivitate motus ne ordine intercepto hæc divina fra-
ditio periret, literis mandidâ decrevit, quæ tibi deinde non nisi sapien-
tibus communicaretur. Quorsum hæc frater? Nisi ut intelligas adeo
ututus divinos maiestati occultati quocumque modo fuisse, ut ex me-
morie thesauri deprelli in volumina traduci noluerit. Leges aliqui
Picum nostrum de hac re questione quinta Apologie, & intelliges fabu-
larum verâ originem non comendabili modo & rationis plenâ fuisse, sed
etiam maioribus nostræ religionis patribus adeo in tradendo victis
ut nihil magis. Audi Christophori Landini sententiâ, quam ipse de fa-
bularum ratione scriptum reliquit li. Camaldu. disputationis tertio in
hæc verba. Egregium omnino (inquit) iussum & cõtinuata deinceps se-
rie semper recanti ut non modo poete verum ceteri quoque scriptores/
quicunque rem aliquam maiorem literis mitterent, eam varijs figmentis/
varijs figurarum integumentis oblectarent. Putabant enim fore si nego-
cium difficilius redderetur: ut & qui scripsissent, maiorem esse dig-
nitatem auctoritatemque habitura, & qui percipissent, quoniam non sine
labore atque industria id assequeretur, ea plaris esse facturos, maio-
remque inde voluptatem percipientes, si, quæ ipsi tenerent, minime sibi cõ-
indocilis cõmunia essent. Hac igitur ratione, a sanctis sacrisque rebus
profanus arebit, non invidia mori sed ut aliquid inter solent atque
incertum discretum apparet, cõ non idem octulos quod studiosus asse-
queretur. Sic enim præmia quæ doctis debentur solis illis proponeban-
tur, & ceteri quibus artibus si quid reliquis non proficeret niterentur/
summopere accedebant. Difficultate enim & inopia rei / mortalium
ingenia acuitur. Vincitque omnia labor improbus & doris virgēs in
rebus egestas. Hactenus Landinus. Quæ licet supra adductis non nihil
diversa esse videatur: cõsona tibi, in magnæ rei per figuras occulta-
tione, & maiori scilicet delectatione, & rei nemodi vulgaribus honorē
& dignitatē observatū fuisse indicat. Absit illi igitur in malis partē qui
Poetas mēdacię infamant, qui præter rei corticē nihil ultra intel-
ligentes ex his quæ sensibus tibi obvia sunt iudiciū faciūt. Cū ad cog-
nosendum magnas arduasque res, inquit, Vaglustoporteat latere cor-
lataque eorum quæ dicunt rantes intro speculari p̄stareque vim omniū
custigato lege ac perp̄so examinis iudicij, ad quod penetrandum nulla
herbis & crassi vulgi vis quilibet magna & acris sufficere potest.
Hec de fabularum utilitate & origine tibi frater sacis facere iussit,
in quibus rectiorum testimonio eo libentius vras sum quo mihi cui
deniora esse videntur: multis fortassis id meū consilium improbatu-
ris. Sed delicatū mihi nimis, ne dici morosi ingenij videar, qui scrip-
tores quos legant amīs potius quibus premuntur, quæ eruditione &
doctrina quibus perfulgent, estimare solem. Placere non eorum sumum

testimonijs inuitis / qui paulo ante se fuerit, sed etiam horum quibus
fischerus fere fuit. Nunc ad reliqua transgimus.

PRIMOS POETAS THEOLOGOS FUISSE

rerumq; ad naturam pertinentium studiosos.

TITVLVS. XVII.

Orta vetusti in nulla re magis versati sunt / quam diuina
& naturæ arcana cōmuni cum philosophis labore serua-
tati, ex utroq; carminibus suis vberem materiam, & quasi
thesauros quosdā preciosissimos, qui numerop & pichung
venustati miro artificio subdesent, edquisuerunt. Quæ res superiori
simile indicata, hoc loco per exēpla digna fide, & grauib; probata
scriptoribus, latius cōmonstrāda est. Primum omnī Aristoteles eni
ranta recentioribus nostræ religionis autoritas est. Hesiodum alioq;
Poetas qui deos cecinere, circa Theologā versatos ait li. Methæorop
secūdo. Idem in præfatiōe Methaphisicop, facit illa potius Theophr a
si est; Philomē, i. fabularum amatorem, aliquantulū philosophum
esse, q; fabula ex miris constituitur, nihil aut plus mirum est, eo qd
vel ad deos vel naturæ arcanum pertinet. Idem li. primo, vetustiorum
de rerum principijs varias sentētijs relatione complexus / fabularū
sentētijs cum antiqua Theologia quadrare ostēdit, de Oceano & The-
tide, scribens quos generatiōis patres multi esse voluerint. Prys-
rea & Hesiodum primū de Chaos edisseruisse, cuius hos erat ver-
sus, Ante Chaos; post hoc facta est latissima tellos, Quicq; alijs decus
est diuis: deus ipse Cupido. Quem tandem carminibus suis Anapa-
goras imitatus dixerit amorē ex deo genitum / hoc versū. Cunctorū
ille deum primum produxit amorem. Atq; quoq; in eodem libro He-
siodum antiquū & popularem estimationē secutū, terram ait primū
corporeum factū esse. Quo in loco licet Auerrois Aristō. interpres. He-
siodum potius in legibus ferendis virum famigeratum q̄ in philoso-
phijs præstandis studijs fuisse dicat, Bene tñ interpretatibus, & huma-
nius q̄ ille fortasse fecerat interospiciatibus, videri licet, philosophis
hos sanctissimos vates cū primis fuisse studiosos, eaq; caluauer quæ
nec prorita nec sane vulgaria fuerūt. EVSEBIVS, illustis scriptor
& adeo nostris acceptus, vt ubi ipse bene sentiat ibi nemo sensisse me-
lles videatur: in lib. Euangelicæ preparationis tertio: multa fecer-
ta & vere mystica poetas suis fabulis comprehendisse scriptū reliq̄t.
Apud quem eap. septimo libri decimi quarti, magna Orphi & Ariet
preconia sunt. Carminibus vniusc; de deo optimo max. cūq; ipsi-
ricta potentia, citatis & adscriptis. IOANNES Gerson, clarissimus

Theologus